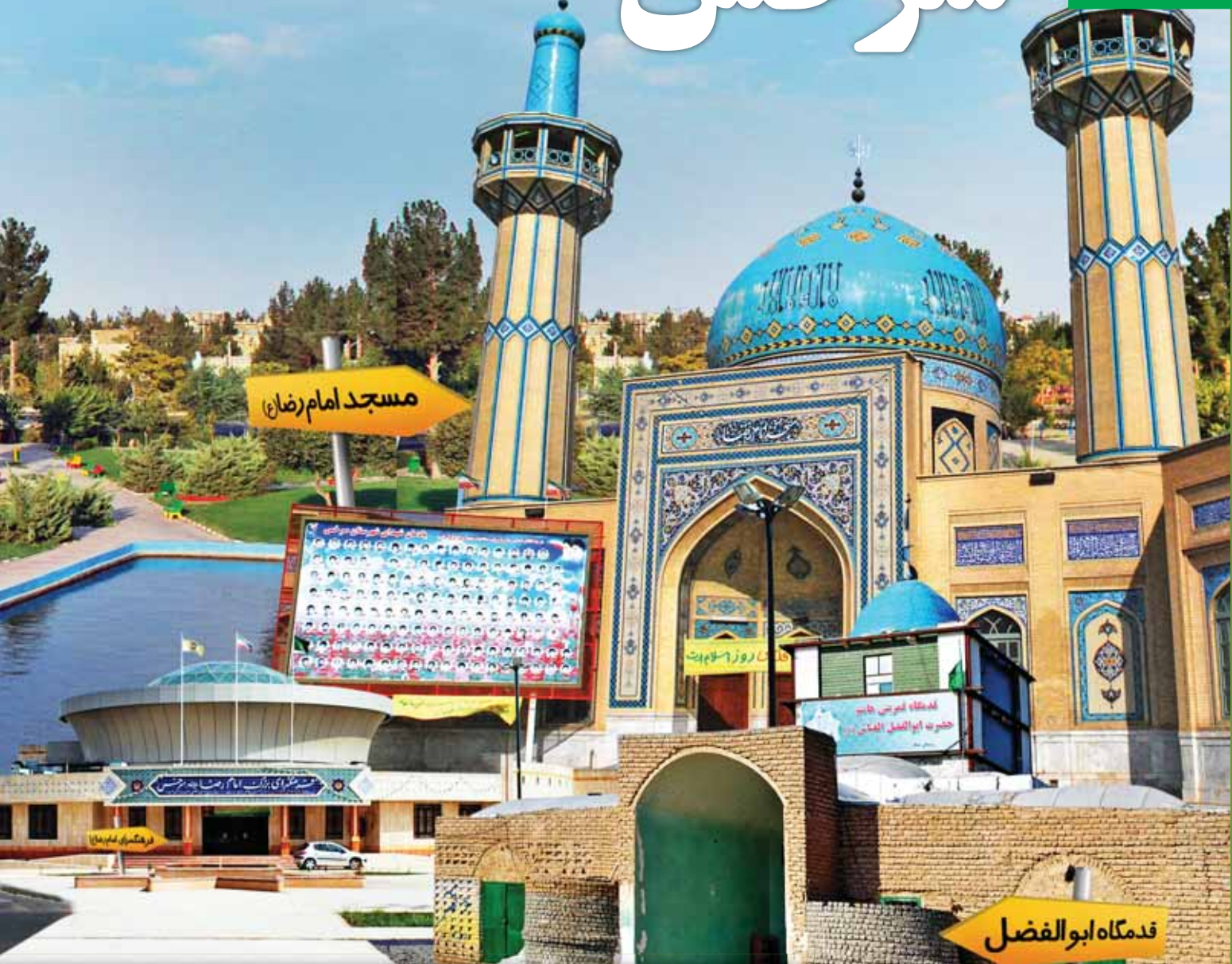

سرخس

مریم سعیدخواه / عکس: رضامعتمدی

کرد. سرخس (سر آخس) به معنی بالای جیحون یا همان آمودریا است. زیرا در گویش‌های ایرانی جیحون را آخس، آخش و خش نیز نامیده‌اند. به عبارت دیگر، سرخس یعنی نواحی بالادست جیحون. در اوایل قرن حاضر سرخس شهری کوچک، منزوی و دورافتاده بود که براساس توافق مرزی بین ایران و روسیه از شرق به رودخانهٔ تجن محدود می‌شد. سپس روس‌ها زمین‌های غرب رودخانه را نیز به ایران واگذار کردند. سرخس که در بزرگراه ابریشم قرار دارد، یکی از مهمترین نقاط استراتژیک کشور است و یکی از سه گمرک بزرگ

از دورهٔ قبل از اسلام سرخس اطلاع درستی در دست نیست. حکیم ابوالقاسم فردوسی در داستان «جنگ هفت گردان» از سرخس چنین می‌سراید.

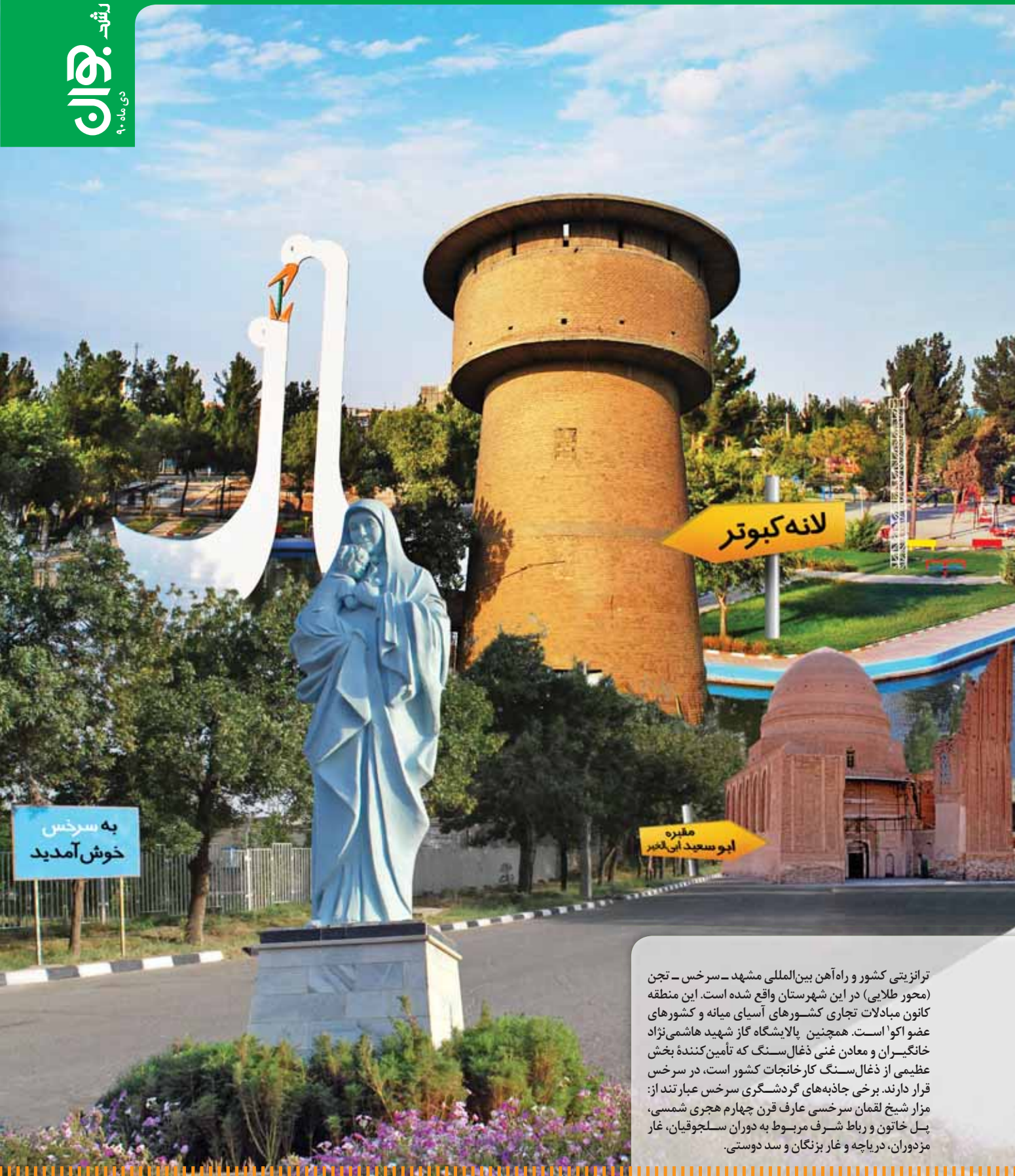
به نخجیر گاه رد افراسیاب

ز یکدست کوه و دگر رود آب

دگر سو سرخس و بیابان به پیش

گله گشته بر دشت آهو و میش

این شهر در آستانهٔ ظهور دین مبین اسلام به دلیل قرار گرفتن بر سر راه مرو، به شهری آباد و پرجمعیت تبدیل شده و تا دوران سلجوقیان اعتبار و آبادانی خود را حفظ

به سرخس
خوش آمدید

مقبره
ابو سعید ابن اخبیر

ترانزیتی کشور و راه آهن بین‌المللی مشهد - سرخس - تجن (محور طلایی) در این شهرستان واقع شده است. این منطقه کانون مبادلات تجاری کشورهای آسیای میانه و کشورهای عضو اکو است. همچنین پالایشگاه گاز شهید هاشمی‌نژاد خانگیران و معادن غنی ذغال‌سنگ که تأمین‌کننده بخش عظیمی از ذغال‌سنگ کارخانجات کشور است، در سرخس قرار دارند. برخی جاذبه‌های گردشگری سرخس عبارتند از: مزار شیخ لقمان سرخسی عارف قرن چهارم هجری شمسی، پل خاتون و رباط شرف مربوط به دوران سلجوقیان، غار مزدوران، دریاچه و غار بزنگان و سد دوستی.

پی‌نوشت

۱. کشورهای عضو اکو عبارتند از: ازبکستان، افغانستان، ایران، پاکستان، تاجیکستان، ترکمنستان، ترکیه، آذربایجان، قزاقستان، قرقیزستان